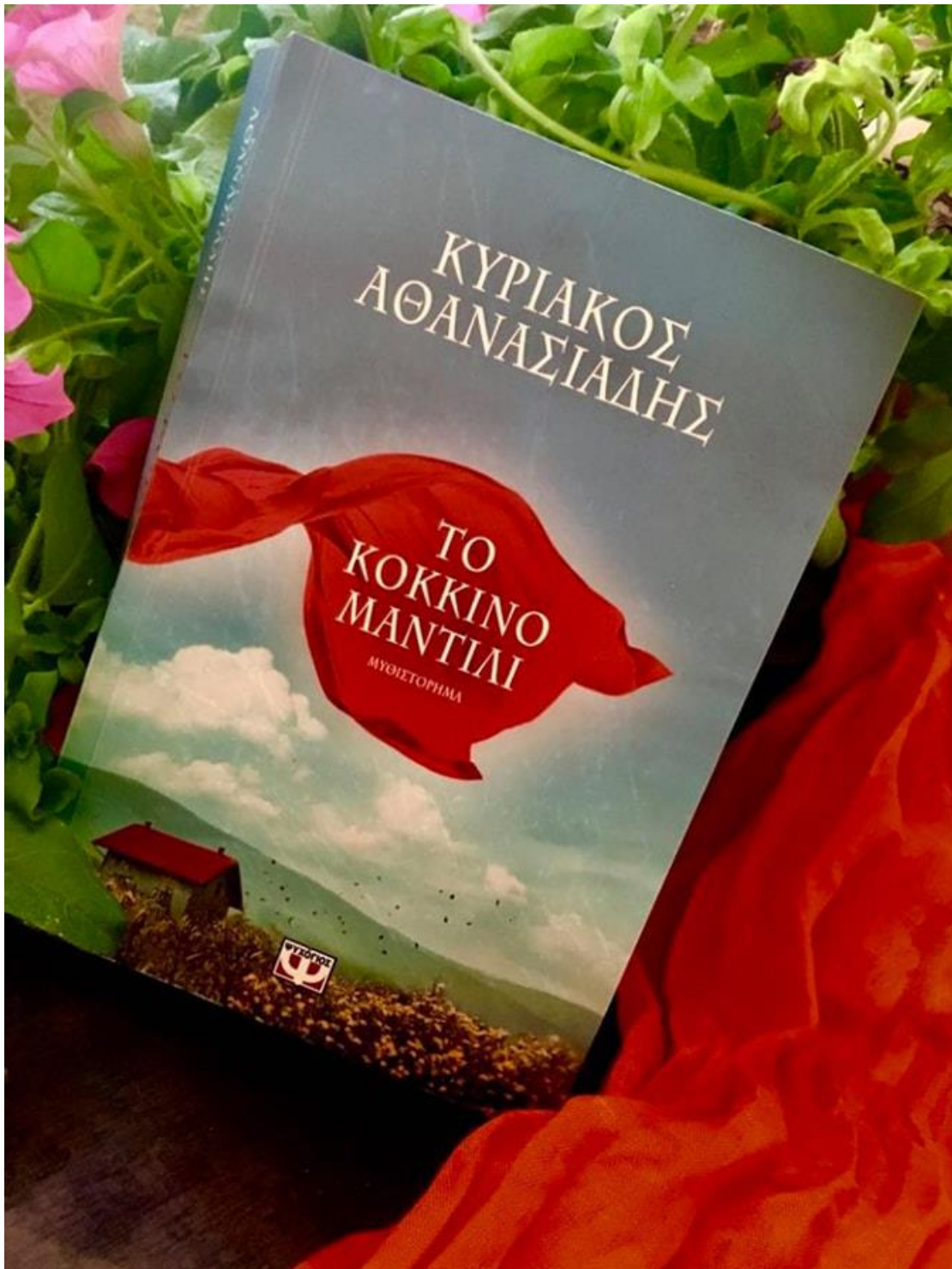

Σχολιάζει η Μαρία Κουλούρη

Προσπάθησα να γράψω δύο λόγια για το βιβλίο, και να τηρήσω όλους τους κανόνες που πρέπει να έχει ένας σχολιασμός. Αλλά, με αυτό ειδικά το βιβλίο δεν γίνεται. Απλά δεν γίνεται. Ούτε δύο λόγια να γράψεις, αλλά ούτε και να αποστασιοποιηθείς. Γιατί, τα συναισθήματα που γεννιούνται μέσα σου είναι τόσο έντονα που δεν γίνεται να τ'αφήσεις πίσω.

Γιατί... «**Το Κόκκινο Μαντίλι**» είναι σαν **παραμύθι**, με όλη τη μαγεία που κρύβουν τα όμορφα παραμύθια μέσα τους, όχι εκείνα με τους δράκους και τους λύκους, αλλά τα άλλα τα φωτεινά, τα τρυφερά, τα αισιόδοξα. Με τη διαφορά ότι είναι ένα παραμύθι που μιλά

γιααλήθειες.

Γιατί ... «**Το Κόκκινο Μαντίλι**» είναι ένα **κοινωνικό μυθιστόρημα**, σαν εκείνα τα παλιακά, με όλες τις πινελιές που τα έκαναν ξεχωριστά, σαν εκείνα που βγάζουν μια λάμψη περίεργα φωτεινή μέσα από τις αράδες τους, σαν εκείνα που μιλούν για αξίες τόσο μακρινές και τόσο ζηλευτές σήμερα.

Γιατί ... «**Το Κόκκινο Μαντίλι**» είναι **μια ιστορία** που μπορεί να σταθεί στο τώρα ή μάλλον εύχεσαι να μπορεί να σταθεί στο τώρα, γιατί κουβαλάει μέσα της την αγνότητα τη χαμένη από χρόνια, που θέλεις διακαώς να την ξαναβρείς στη ζωή γύρω σου.

Γιατί ... «**Το Κόκκινο Μαντίλι**» είναι ένα **ιστορικό μυθιστόρημα**. Δοσμένο αλλιώς. Και μπορεί να καλύπτει μεν μια ολόκληρη πτυχή της ιστορίας του τόπου μας, από τους βαλκανικούς πολέμους, από τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο, από την αποβίβαση στη Σμύρνη, τις μάχες εκεί, την υποχώρηση, μέχρι και την κατοχή και τον εμφύλιο και λίγο μετά. Αλλά, είναι δοσμένα όλα αυτά αλλιώς.

Όχι, δεν αλλοιώνονται τα ιστορικά γεγονότα, παρά προστίθενται πολλά που, εγώ τουλάχιστον δεν τα γνώριζα - και ίσως και άλλοι αναγνώστες να μην τα γνωρίζουν-. Απλώς, η αφήγηση γίνεται με τέτοιο τρόπο που νιώθεις ότι ο συγγραφέας – παντογνώστης αφηγητής στην περίπτωση μας -, **αφηγείται την ιστορία σε εσένα τον έναν αναγνώστη. Και αυτό επιτυγχάνεται από το ύφος φυσικά, αλλά και από την εναλλαγή της αφηγηματικής γραφής από το τρίτο πρόσωπο, στο πρώτο πληθυντικό, κι αυτό με μόνο δύο - τρεις λέξεις, φράσεις, εδώ και εκεί. Όλα αυτά είναι το Κόκκινο Μαντίλι. Κι ακόμη περισσότερα. Γιατί κουβαλάει, εκτός από το παραμύθι το όμορφο, εκτός από την ιστορία των ηρώων του, εκτός από την ιστορία της χώρας μας, κουβαλάει και τρυφερότητα, και νοσταλγία, και αισιοδοξία και ελπίδα. Κουβαλάει και μεγαλείο ψυχής και συγχώρεση. Κυρίως το τελευταίο. Και δίνει μηνύματα πολλά και τα δίνει αβίαστα μέσα από τη ζωή του αγοριού με τα πόδια τα λιγνά, και τη μεγάλη καρδιά. Όλα αυτά με μια γραφή, εκείνη τη χαρακτηριστική του συγγραφέα, με τις μεγάλες ή και μικρές προτάσεις, με τις επαναλήψεις των λέξεων, που τόσο δένουν μεταξύ τους, και που δίνουν τόση ζωντάνια στον γραπτό λόγο - τον κάνουν προφορικό σχεδόν, – ναι, αυτό το τελευταίο προσέξτε το, δεν είναι λάθος, αντίθετα είναι ολόσωστο και τόσο δύσκολο να επιτευχθεί συνήθως! Όλα αυτά είναι το Κόκκινο Μαντίλι, γεμάτο με λυρικές τρυφερές σκηνές που είτε θα σε κάνουν να χαθείς μέσα τους, είτε να χαμογελάσεις, είτε να συγκινηθείς και να δακρύσεις. Είτε και όλα ταυτόχρονα.**

Το μόνο που έχετε να κάνετε, λοιπόν, είναι να αφεθείτε και να δώσετε το χέρι σας στον Καλλίνικο

ή Καλό, εκείνο το αγόρι που, μεγαλώνοντας δεν έχασε την αγνότητά του, δεν έχασε την ομορφιά της ψυχής του. Εκείνο το αγόρι που έφυγε να βρει την τύχη του με μια αγελάδα, τη Μαύρη, μισότυφλη από το ένα μάτι και την Σπίθα το σκυλί του, με το μαλλί όλο τζίβα σαν φλοκάτη ένα πράγμα. Εκείνο το αγόρι που δεν ήθελε να έχει καμία άδικα ξοδεμένη μέρα στη ζωή του.

Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να αφεθείτε και να δώσετε το χέρι σας στον Βάρσο και στον Φερδινάνδο, τους δύο μπακάληδες με την πλέρια αγάπη μέσα τους, με την τρυφερή

ψυχή τους – τους λάτρεψα και θα τους λατρέψετε και εσείς -, «ασφαλώς»! Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να δώσετε το χέρι σας στη Λέλα, αυτή την αληθινή νεράιδα στη ζωή του Καλλίνικου, με τους ώμους από ζάχαρη και τον λαιμό από δαντέλα που, ήταν σαν άνοιξη και σαν καλοκαίρι μαζί, αλλά και στην άλλη την Ξωθιά του παραμυθιού. Ή και γιατί όχι, στην κυρία Ροδή, χήρα ήρωα των βαλκανικών πολέμων, αλλά και στον Γυλιό τον φίλο και συμπολεμιστή του αγοριού. Ή σε εκείνον τον άλλον. Το άλλο αγόρι, με τη στολή του εχθρού τη στολή. Το μόνο που έχετε να κάνετε, λοιπόν, είναι να ακολουθήσετε το μαντίλι, «εκείνο το γνωστό κομμάτι, το ωραίο πανί με το λίγο μετάξι μέσα του, εκείνο με τα ξέφτια, το θολό, το παλιό, το νεραϊδίσιο.»

Το κόκκινο μαντίλι.
Και μετά να προχωρήσετε παρακάτω και να βρείτε την Άδα που, μέσα στο χαμόγελό της κρυβόταν όλο το παρελθόν και όλο το μέλλον μαζί. Και να μείνετε εκεί, γιατί την Άδα θα την ξαναδούμε. Στο επόμενο. **Δώστε, λοιπόν, το χέρι σας σε όλους τους ήρωες και αφευθείτε.** Αυτό φτάνει.

«Μια αληθινή ιστορία, όσο μικρή κι αν είναι, είναι ωραία αν την πεις σωστά. Και ο άλλος τη χαίρεται και γαληνεύει η ψυχή του. Και το αγόρι τις έλεγε σωστά. »

Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις **Εκδόσεις Ψυχογιός**. Πρώτος μήνας κυκλοφορίας : Μάρτιος 2020

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα :

Ο **ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1963. Έχει εκδώσει περί τα τριάντα βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί επίσης το μυθιστόρημά του ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΟΧΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ, καθώς και το βιβλίο του ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ: ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΜΕ ΣΕ 50 ΚΑΝΟΝΕΣ. Από το 2017 ζει στην Πράγα. Είναι συνιδρυτής του πολιτιστικού-πολιτικού ιστότοπου και διαδικτυακού ραδιοφώνου Amagi.